

faa kan dette ikke i samme Dieblit sig: Landets Frelse kræver, at vi bruge dem. I saa Tilfælde vilde Folkethinget tage Ansvar for Landets Skjæbne paa sig, og det vilde blive dømt af Historien, hvis det havde handlet urigtigt; men Regjeringen har ikke Lov til lige overfor en Regtelse af Folkethinget at sige: vi ere Overbevillingsmyndigheden; thi hvad vilde saa overhovedet ethvert Folkething betyde? Man kan altid sige, at der kunde tænkes Tilfælde, hvor det var mere hensigtsmæssigt, hvis Regjeringen kunde handle uden Forsætning; men saa kunde man jo ligesaa godt sige, saa var det bedre slet ingen Forsætning at have, lader os derfor rent affætte den. Det er denne Tankegang, der ligger til Grund for alle Grundlovsfortolkninger fra den anden Side, men det er dem, vi ville protestere imod. Jeg indrømmer isvrigt fuldkommen, at der kan gives Tilfælde, hvor Statens Frelse kræver et Lovbrud, men jeg siger, at den eneste Dommer over den Mand, der har gjort dette, er Rigsdagen og ikke Rigsetten; thi der, hvor Loven hører op, har Rigsetten ikke mere at sige. Lige overfor det ærede Medlem fra Odense (Det. Hansen) skal jeg bemærke, at det forekommer mig, at han ikke her beviste Noget. Han har forklaret, at han havde en anden Opfattelse af den Grundlovsparagraf, der giver Ret til at udstede foreløbige Love, end jeg, nemlig den, at han opfatter den, som om Grundloven havde sagt: Kongen skal kunne udstede foreløbige Love under de og de Betingelser. Jeg opfatter dette saaledes, at Grundloven siger: vi finde os i, at Kongen under de og de Betingelser kan udstede foreløbige Love. Det er, fordi jeg opfatter Bestemmelsen om foreløbige Love kun som en Undtagelsesbestemmelse fra den almindelige Regel, at Kongen og Rigsdagen i Forening har den lovgivende Myndighed, men ikke som sideordnet dermed, og det er jo den almindelige Regel, at Undtagelser maa forklares saa snevert, som muligt. Isvrigt vil jeg sige det ærede Medlem, at, dersom han ikke vil finde sig i en eneste Indskrænkning af Grundloven ved særlig Lov, vil der fremkomme høist mærkelige Konsekventer. Der staar i Grundloven: „Kongen har med de i denne Grundlov fastsatte Indskrænkninger den højeste Myndighed over alle Rigets Anliggender og udøver den gjennem sine Ministre.“ Naar der nu ikke maa eksistere andre Grændser for, hvad Ministeriet maa gjøre, end hvad der findes i Grundloven, kan dette blive overordentlig farligt, thi saa kunne vi gennem Ministeransvarlighedsloven ikke forhindre en eneste Minister i at begaa en Forbrydelse, saa gjælder den borgerlige Straffelov ikke. Jeg finder, at med samme Ret, som den borgerlige Straffelov kan etablere Forbrydelser, kunne vi ogsaa etablere Ministeransvarlighed.

Ville: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden (Krabbe): Da Tiden er saa langt fremrykket, vil jeg anse det for rigtigt at standse her.

Ville: I saa Fald frasalder jeg Ordet.

Formanden (Krabbe): Jeg ønsker, som jeg i andre lignende Tilfælde har sagt, ikke at udøve noget som helst Tryk paa Forhandlingerne; men da Tiden er ved det Klokkeslet, hvor det vil være passende at standse, vil jeg, hvis Noget skalbe påske Ordet, fortsætte Sagens Behandling i Morgen.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges med 63 Stemmer imod 11.

Winther: Jeg vil tillade mig at foreslaa, at der nedfattes et Udvalg, bestaaende af 9 Medlemmer.

Bajer: Da dette Lovforslag har saa megen Interesse, vil jeg tillade mig at foreslaa, at Udvalget dog bliver lidt større, nemlig, at det kommer til at bestaa af 11 Medlemmer.

Winther: Jeg tager da mit Forslag tilbage.

Da Ingen optog det af Winther frasaldne Forslag, bortfaldt det.

Scavenius: Jeg vil foreslaa, at dette Forslag ikke henvises til noget Udvalg. Det forekommer mig, at Forslaget efter den Stilling, som Regjeringen har indtaget dertil, har en saa overordentlig ringe Interesse, at det neppe kan anses for rigtigt at spille Medlemmers Tid med at bearbejde det nærmere i et Udvalg.

Berg: Jeg forstaaer særdeles godt, at for et Medlem, for hvem al Interesse samler sig om den høitagtede Regjering, maa Alt, hvad der er imod Regjeringen have saare ringe Interesse. Under en anden Belysning kan jeg ikke forstaa en Udtalelse fra en Folkethingsmand om, at det har saare ringe Interesse ved Lov at faae fastsaaet, hvad en Grundlovsbestemmelse mener, navnlig om et Forhold af saa overordentlig vigtig en Natur, hvis man overhovedet vil have vort Kon-